

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

21. Reddite quæ sunt Dei, Deo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

16. *Mittunt ei discipulos suos cum Herodianis.*

*Herodiani
unde sic
dicti.*

*Histor.
Rom. lib.
48.
Lib. 18.
cap. 19. &
20.*

Fingit hoc loco Calvinus aulicam quandam apud Iudæos religionem ab Herode maiore, illo qui Christum natum persequebatur inuectam, ut Herodiani dicantur qui illi assentantes, homini semiudæo, & adulterino legis professori, integram & puram legis observationem negligebant. Totum hoc fictitium & vanum est. Herodiani enim hoc loco dicuntur, qui census seu tributi à Romanis Imperatoribus Iudæis indicti collectores erant; quibus omnibus præfuit Herodes Agrippa, vel tunc à Tiberio constitutus, vel quia eo Consule cum Augusto census iste primum indictus fuit, ut scribit Dio. Herodianorum quidem secta apud Iudæos fuit, qui Herodi adulantes, ipsum esse Christum & Messiam affirmarent, ut videre est apud Iosephum in Antiquitatibus Iudæicis. Sed ad illos quæstio de censu Cæsari soluendo nihil pertinebat: nec Herodiani, sed Galilæi erant, alia quædam seditiosa secta, qui sensum Romanis soluendum negabant, de quibus Iosephus lib. citato, cap. 1. Sed istis aperte seditiosis hominibus adiungere se Pharisei, ut Christum tentarent, nec audebant, nec ad rem præsentem faciebant. Isti enim Herodiani censum exigebant: Pharisei non esse dandum mulstabant. Vtrique Christum aggrediuntur, ut vel illos offenderet si solutionem negaret, vel populum, qui non libenter solvebat, si solutionem approbaret, quasi rem populo Dei indignam. Sed vtrique satisfacit Christus, Cæsari quod suum, Deo quod Dei erat, reddendum respondens.

21. *Reddite quæ sunt Dei Deo.*

*Caluini
contradi-
ctio.
Soli
Scriptura
perfectio
an. ponenda.*

EX his Christi verbis mirabile corollarium infert Calvinus, ut dexteri sunt hæretici (si Scripturas tractandi potestas illis datur, à quo imprimis arceri debebāt tanquam hospites & aduenæ, imò tanquam hostes & aduersarij fidei, iuxta antiquissimi Terrulliani saluberrimas Præscriptiones) ad omnem Scripturam in sensus suis placitis congruos detorquendam, & obtorto collo pertrahendam. Ad hæc quippe verba sic scribit Calvinus. *Hoc discrimen tenendum est, quum Dominus ad regendas animas unicus legislator esse velit (ecce iam Christus legislator erit, quum id Caluino comodum est, qui supra ad cap. 5. Matth. fortissimè id negauit) non aliunde eius colendi petendam esse regulam quam ex ipsius verbo, atq; in*

solo

solo puróq; cultu, qui illic præscribitur, manendum. Hæc ille. Verbi Dei nomine semper Scripturam & scriptum verbum intelligit Calvinus, licet apertè ita loqui nolit, vt absurda eius doctrina minus lectori pateat, & vt probabilius loqui videatur. At verò in his verbis, *Reddite quæ sunt Dei Deo*, nec de seipso Christus propriè ac distinctè loquitur, nec de verbo scripto intendit loqui, & omnium minimè de solo verbo Dei scripto. Christus Iudæis & eorum præposterâ superstitioni respondit, qui, vt Calvinus ipse hoc loco cõmemorat, *violari ius Dei & ladi eius cultum existimabant, si quoad externâ politiâ Romanis parerent. Videtur igitur eorum hypocrisim perstringere, ac si dixisset: Valde solliciti estis si tributum solvatur Romanis, ne quid ex Dei honore decedat. Atqui potius danda opera est, vt Deo cultum exhibeatis, quem à vobis requirit: interea hominibus etiam reddatis quod suum est.* Hæc ipse Calvinus. Docet igitur Christus Iudæos his verbis, Deum esse purè ac sincerè colendum, eaque præstanda omnia, quæ ad Dei cultum atque obsequium spectant. Non docet hoc loco vel seipsum esse Deum, vel legislatorem esse animarum, vel ea omnia præstada quæ ipse docet: multo minus quæ postea in Scripturas Euangelicas vel Apostolicas redigenda erant. Hæc quidem omnia vera sunt: sed hæc isto loco non docentur. Non esse autem aliunde petendam colendi Dei regulam quàm ex solo Dei verbo eoque scripto, nec hîc dicitur, nec ex Christi dictis vllò modo consequitur. Quæ enim ista tandem consequentia est? *Date Deo quæ Dei sunt.* Ergo iuxta

Calviniana
consequen-
tia fu-
tilitas.

solas Scripturas diuinas Deus colendus est, non iuxta aliquâ doctrinam non scriptam. Planè qualis ista est: *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, & ex tota anima tua, & ex tota mente tua:* Ergo solus Deus diligendus est, non proximus, non parentes, non quos tibi præfecit Deus. Sicut enim mandatum de diligendo Deo non probat solum Deum esse diligendum, nec excludit dilectionem proximi, quia diligendo proximum vt oportet, Deum quoque diligimus; & simile est hoc mandatum alteri; sic mandatum de colendo Deo, etiam si intelligatur secundum Scripturas diuinas, non probat secundum solas Scripturas colendam esse Deum, nec excludit traditiones Apostolicas & Ecclesiasticas non scriptas, quia seruando illas, & colendo Deum iuxta illas, secundum Scripturas Deum colimus, quæ traditiones nō scriptas retinendas esse docent ipsamet, & similis est ratio traditionum Apostolicarum & Ecclesiasticarum, atque Scripturarum, quia in

utrisque Deus loquitur, & utraque à Deo sunt. Ita frustra, fraudulenter, & ineptè corollarium hoc & appendicem Christi hoc loco doctrinæ substernere Calvinus voluit.

23. *In illo die accesserunt ad eum Sadducæi.*

Norat hoc loco Calvinus contra Catholicos, quasi præuentione vsus, quod contra se & suos optimo iure notandum esse aduertit. *Hic (inquit) videmus ut Satan impios omnes, quibus alioqui pessimè inter se conuenit, ad oppugnandam Dei veritatem simul colligat. Nam quum duabus istis sectis hostilis esset dissensio (Pharisæis & Sadducæis) tamen aduersus Christum conspirant. Ita hodie videmus omnes Satanae copias, quamuis alioqui alie aliis contrarie sunt, undique tamen in Christum insurgere.* Verissima hæc sunt, & in omnibus hodie hæreticis ac sectariis, qui omnes vnanimiter contra Catholicam doctrinam scriptitant, prædicant, verbo & calamo pugnant, verissimum esse conspicitur: quod & nos alio loco latius ostendimus. Sed Calvinus scabiem ac turpitudinem suam ac suorum aliis affricare vult. Ait enim. *Et tam infesto odio flagrant Papistæ contra Euangelium, ut Epicureos, Libertinos, & alia huiusmodi portenta libenter foueant, modo ad illud labefactandum vtantur his adiutoribus.* Mutato nomine, de te, de que tuis, Caluine, fabula narratur. Epicurei & Libertini quos nominat Calvinus, quales homines sint, aut quos illa nomina perstringant, diuinandum lectori relinquit. Quomodo Ecclesia Catholica huiusmodi portenta foueat, aut quomodo illis adiutoribus contra Calvinismum, quem Euangelium hic vocat Calvinus, Catholici vtantur, nihil explicat, nihil dicit. Sicuti dolosi versantur semper in generalibus; & quum certa criminis species deficit, in genere debacchantur improbæ meretriculæ: sic Calvinus hoc loco nec à maledicendo temperare sibi potuit, quia improbus est; & non nisi in genere maledicere voluit, quia dolosus est. Clarum autem est, totique mundo notissimum, contra vnâ Catholicam Ecclesiam, cuiusque fidem sacrosanctam, antiquam, Apostolicam, omnes hodie quascunque sectas, Calvinistas, Lutheranos, Anabaptistas, & quosuis alios operosissimè scribere. In Anglia contra solos Catholicos tam Caluino Papistæ, vt à Puritanis vocantur, quàm Puritani, Superilluminati, & alie sectæ, persecutionem acerbissimam mouent, fouent, & accendunt. Cogimur in scriptis nostris pro
fide

*In Prompt.
Morali,
Dom. 2.
post Pen-
tec. text. 2.
Calvinus
suam scabi-
em aliis
affricat.*